

ZLOČIN

Psica je komaj dočkala, da sem ji nadela povodec. Z bičastim repom je veselo udarjala po tleh in njene svetle, črne očke so me hvaležno gledale. Nestrpno se je prestopala pred dvigalom in me vanj sunkovito potegnila. Preden sem jo utegnila okarati, se mi je opravičujoče z obema prednjima tacama naslonila na prsi in me oplazila z jezikom po obrazu.

Bil je zgoden večer, neprijetno je vlekel severni veter med stanovanjskimi bloki. Kljub kapi in odetim rokavicam me je rahlo stresal mraz. Psica me je s pospešenim ritmom vlekla, kot bi se hotela ogreti. Prvi postanek ob točno določenem koščku trate, obred čepečega pasjega telesa, ki spušča urin po točno odmerjenih kapljicah, kot bi šlo za doziranje zdravila. Naslednji postanek: obcestni smetnjak. Pasji smrček ga je temeljito obvohal z vseh strani. Spomnila sem se, kako sem vnuku razlagala, da se psi z ovohavanjem tal, trave, grmovja, predmetov na pločnikih sporazumevajo med seboj, si puščajo sporočila, napisana s svojo scalnino. Nekakšen pasji face book. » Vnuk me je poslušal in izstrelil med smehom: »Si misliš, nona, Pika voha travo in prebere – dobiva se ob 10. uri pri Pe... - in potem jo ti potegneš stran!« Oj, ti ljubi otrok, kako imaš prav, sem pomislila, medtem ko sem jo ta mrzli večer sitno vlekla po ulici, da bi čimprej prišla domov na toplo. Psica je sama od sebe zavila na pot, po kateri sva vsakodnevno hodili. Naenkrat se je sunkovito ustavila in se tik ob robu gredice z vrtnicami olajšala. Avtomatično sem si nadela vrečko na roko, da poberem iztrebek. Ampak, kaj naj poberem – za žlico driske, skrite pod odpadlim listjem? Z nogo sem packarijo še bolj zagrebla z listjem. Ah, saj je ene vrste gnojilo! Neuporabljeno vrečko sem pospravila v žep. S kotičkom očesa sem opazila moškega, ki je prišel iz bližnjega bloka, obstal v senci in gledal proti meni. Sedaj, ko se spominjam za nazaj, bi takrat morala poslušati svoj šesti čut, ki mi je dopovedoval, daj poberi, četudi samo listje. Ampak, moja slaba volja in veter, ki je zmeraj bolj pihal, sta bila kriva, da sem Piko energično odvekla po poti naprej, proti domu. Kmalu sem za seboj zaslišala korake in jezne klice: »Ja, a ne mislite pobrat za vašim psom!« Preden sem lahko pomislila, mi je jezik brez moje privolitve izustil: »Je psica, lulala je, one počepnejo...«

» Kaj mislite s tem?«, se mi je približal na pol metra. Zavohala sem postan alkoholni zadah.

»Jaz sem videl, da ni bilo samo lulanje!« Besno sem eksplodirala:

» Pa saj imam vrečko in , če bi psica kakala, bi pobrala kakec, kot ga zmeraj poberem. Pri tem sem poudarila besedo zmeraj.

»Pa, če sem videl, da ji je drek lezel iz riti.«

» Ne bo držalo«, sem mu odvrnila in se s hitrimi koraki oddaljevala od njega. Pika je vsa razigrana pričela teči in me vlekla za sabo.

Oh, ne, nasproti se mi je bližal znanec s svojim psom. Morala sem se ustaviti in poklepetati, kot zahteva bonton. Saj sem vendar olikan človek! Odsotno sem mu prikimavala in nekaj mi je govorilo, da s čudakom - »inšpektorjem« še nisva rekla zadnje besede. Kmalu po tem, ko se je znanec poslovil, me je nebodiga treba dohitel, in mi pred nosom zmagoslavno mahal s pametnim telefonom s posnetkom pasje driske.

»Res sem kratkovidna, a da ne bi videla blata«, sem spravljivo pričela. Obšla me je skesanost, začinjena s sramom in sveto jezo – a meni se kaj takega zgodi, ko sem že nekajkrat pobirala tuje pasje iztrebke in si s podplatov telovadnih copat strgala sprijeto pasjo figo! S Piko sva sledili možakarju, ki naju je pripeljal k gredici.

»No, dajte poberite, vi, ki imate vrečke« mi je posmehljivo zaklical.

»Kje pa je?« sem vprašala, po vseh znakih sodeč, vinjenega posebneža. Ocenila sem, da mora imeti okrog 40 let. A ga je morebiti žena nagnala od doma, da je tako tečen! Tema se je dokončno zgostila. S telefonsko baterijo je pikolovsko prečesaval gredico s hirajočimi vrtnicami in zmagoslavno izpod listja zbezal »predmet« spotike. Ubogljivo sem si nataknila na roko vrečko, kot bi si oblekla rokavico, in začela pobirati, kolikor se je sploh dalo, zdrizasto zmes, v glavnem listja. Tujec je medtem ponovno izvlekel pametni telefon in me pričel fotografirati z vseh strani, posebno pozornost je namenil psici, ki je mirno sedela ob strani in čakala, da se odpraviva naprej.

»No, pa da vidimo, kdo je ta oseba« je samovšečno izjavil in me skušal fotografirati s sprednje strani. Do tistega trenutka sem se skušala obračati stran. Čutila sem, kako se me pollašča jeza, vsak čas me bodo njeni ognjeni zublji potegnili vase! Nenadoma sem bliskovito obrnila proti njegovemu obrazu stegnjeno roko z razprto vsebino uporabljene vrečke. Zasikala sem mu »kreten«. Vrečki se je izognil in se pri tem nevarno zamajal. Sedaj se sprašujem zgrožena, ali sem resnično hotela razmazati pasji iztrebek po njegovem arogantnem frisu.

»A ste vi policaj dreka« je prišlo iz mojih ust.

»Vas bom dal na face book« mi je odvrnil.

»Dajte«, sem mu mirno odgovorila in se s psico, z dvignjeno glavo oz. dvignjenim repom, oddaljila od kraja zločina.

Še danes, od neprijetnega dogodka je preteklo kar nekaj časa, vsakokrat, ko skrbno pobiram pasji iztrebek, slišim tisti tečni glas: »Ja, a ne mislite pobrat za svojim psom?!« Zalotim se, kako pogledujem okrog – mogoče pa za kakšnim vogalom dežura Policaj dreka.

Nadja Dimic